

Ella Tengbom-Velander – om sig själv

När jag nu blivit ombedd att skriva mitt CV är det väl bäst att jag börjar från början. Jag föddes 1921 i Karlshamn där min pappa då var rådman och senare i omröstning bland stadens medborgare valdes till borgmästare (det gick till på det viset då). Jag växte upp som enda barnet. Det var en borgerlig miljö, min mamma var hemmafru men mycket engagerad i föreningsliv och sociala frågor. Mina föräldrar var inte politiskt engagerade, pappa var däremot förutom domare sekreterare i stadsfullmäktige och många olika nämnder.

Jag fick därför ofta lyssna till diskussioner kring politiska och allmänt samhällsinriktade frågor. Tidningsläsning stod högt på dagordningen med prenumeration av *SvD*, *DN*, *Handelstidningen* (man måste ju läsa Segerstedt!) förutom 4 eller 5 lokala tidningar. Att följa med dagsaktuella händelser, nyutkommen litteratur och lyssna till högläsning av bl.a. Selma Lagerlöf och Hjalmar Gullberg var alltså min uppväxtmiljö.

Jag hade många goda vänner och eftersom inga syskon störde oss träffades vi ofta i mitt rum. Jag minns att jag lekte med dockor så länge att vi blev utskrattade av pojkarna, men det var ju så roligt att sy dockkläder. Alltså en lycklig barndom.

I Karlshamn fanns vid den tiden inget fullständigt gymnasium, bara två ringar av 4-årigt latingymnasium och där blev det mycket små klasser, bara 4 pojkar och 3 flickor sista året. Vi höll väl ihop men skingrades när vi kom till olika läroverk för de sista åren. Jag kom till Kristianstad, där jag tog studenten 1939.

Som många i min situation planerade jag att efter studenten få resa utomlands för att lära mig språken ordentligt. Under skolåren hade jag tre gånger fått delta i skolungdomsutbyte med tyska kamrater och nu hoppades jag att få lära mig också engelska och franska på det sätt som endast den praktiska övningen kan ge. Men därav blev intet. Spänningen i världen var, som min pappa brukade uttrycka det sedan han suttit och lyssnat på radionyheter, värre än någonsin och på hösten bröt kriget ut. Universitetsstudier blev då fortsättningen för mig och juridiken blev det naturliga valet, jag hade ju vuxit upp med *Nytt Juridiskt Arkiv* och *Regeringsrättens Årsbok* och Lund var närmast. Några problem med ansökningspoäng fanns inte på den tiden, det gällde bara att ha rätt ämnen i betyget. Jag började alltså hösten 1939 och i mars 1944 fick jag

Ella Tengbom Velander. Foto Roland Stregfelt HD-Foto.

ut min jur.kand.-examen. Kriget härjade fortfarande och vi kunde inte ens komma över till Köpenhamn, som alla äldre studenter talade om att man under studietiden tidigare så ofta gjort. Däremot kom många danska studenter som flyktingar till Lund och vi upplevde genom dem och de många överflygningarna krigets närhet.

Redan under första terminen lärde jag känna min blivande man Börje Velander som kom från Helsingborg och vi förlovade oss sommaren 1940 men var på det klara med att vi inte skulle gifta oss förrän vi var klara med våra studier. För mig var valet av yrke klart, då det vid den tiden var ganska svårt för en kvinna att göra karriär som ämbetsman, medan man som advokat endast hade sin egen förmåga att hänvisa till för framgångar i yrket. Jag sökte därför aldrig tingstjänstgöring utan siktade direkt på praktik på advokatbyrå. Vi bestämde oss båda för att satsa på advokatycket och att bosätta oss i Helsingborg. Efter examen fick jag anställning som biträdande jurist på en advokatbyrå i Helsingborg. Efter krigsslutet gifte vi oss och fick så småningom två barn födda 1949 och 1951. Sedan vi blivit ledamöter av advokatsamfundet övertog vi den byrå där vi arbetade och drev den vidare under firma Advokaterna Velander.

När jag börjat arbeta i Helsingborg fick jag det goda rådet att försöka göra mig känd i staden. Jag skulle ju helst dra uppdrag till byrån. Jag gick alltså till Fredrika-Bremer-förbundet och lärde där känna två mycket dugliga högerkvinnor, Signe Wennberg, som varit den enda kvinnan i stadsfullmäktige under en period, och Eva Karlsson, som var högerns riksdagsledamot, men olyckligt senare förolyckades i en stor flygolycka i Ängelholm 1966. De tog mig under sina vingars beskydd och såg till att jag också blev medlem i högerpartiet. Som framgått av ovanstående var jag inte alls politiskt engagerad tidigare men hade sedan jag fått rösträtt ganska självklart röstat med högern.

Det blev inte till någon nackdel för mig att vara kvinna, tvärtom ansåg herrarna att det var prydligt med någon sådan på partiets lista och redan till 1946 års val placerades jag någonstans långt ner på fullmäktigelistan. Vid den tiden var det fyraårsperioder med val till riksdagen vartannat år och fullmäktige vartannat år. Några politiska insatser krävdes inte av mig men trots det kom jag litet högre upp på listan vid 1950 års val. Vårt parti hade då framgång och fick två nya mandat och på det sista slank jag, förmodligen ganska oväntat, in och hamnade längst ner på benjaminplatsen. Vi satt nämligen i ordning som vi blivit invalda och efter ålder i fullmäktigesalen. Redan efter valet väckte det en viss uppmärksamhet att en kvinna och dessutom ganska ung kommit in i en fullmäktigeförsamling i en stor stad. Trots att jag ju faktiskt var 29 år vid det laget blev jag interjuvad i radion med motiveringen att jag blev den yngsta fullmäktigeledamoten i landet, något förvånande med tanke på hur alla partier nu tävlar om att få med ungdomarna.

Ja, det var så det började. Eftersom jag alltid haft svårt att sitta tyst lade jag mig snart också i debatterna både vid gruppmöten och i fullmäktige. Av tidningsurklipp, som min gamla mamma hade samlat från den tiden – själv har jag dessvärre aldrig gett mig tid till sådant – ser jag nu att jag fick en hel del uppmärksamhet i pressen både för att jag jungfrutalade efter någon månad och för att jag tydligen haft några synpunkter i olika frågor. Det var naturligtvis långt ifrån alltid jag lyckades övertyga om det rätta i mina åsikter, men jag fann att man i alla fall lyssnade på mig. Jag blev omvald den ena perioden efter den andra och avancerade både på partiets lista och i fullmäktige för att slutligen hamna längst fram som ålderspresident i församlingen.

När vi i Helsingborg införde heltidsarvoderade förtroendemän var beslutet att det skulle vara en stadsdirektör och ordförande i stadskolle-

giet, som vi då kallade det styrande organet, och två kommunalråd, varav det ena som företrädare för oppositionen, båda med rotelansvar.

Även om man inom partiet tidigare tyckt att det var positivt att ha en kvinna med i gänget så hörde jag att vår dåvarande partiombudsman uttryckte vad en liten tongivande klick ansåg: det vore väl ett fattigdomsbevis att sätta en kvinna till kommunalråd. Men den gången kom folkpartisterna till min hjälp och hävdade att det borde absolut vara en kvinna, även om de naturligtvis helst sett att det blev en folkpartistisk kvinna. Alltnog, de båda oppositionspartierna, som vid detta tillfälle var lika stora, enades till slut om mitt namn. Men när socialdemokraterna fick höra vem som var kandidaten uppstod tydligen problem och trots att beslut om inrättandet av befattningen fattats inför den nya mandatperioden 1967 dröjde utnämningsbeslutet till i oktober. Då hade man stuvat ihop en rotelindelning, som jag misstänker att man hoppades skulle vara avskräckande för mig. Det blev nämligen den tekniska roteln med gator, trafik, energiverk och hamn som skulle falla på oppositionens lott.

Men så utnämndes jag alltså till kommunalråd. Dessförinnan hade jag inte suttit i någon annan av stadens nämnder än stadskollegiet sedan några år. Jag hade ju haft mitt yrke med oregelbundna tider och småbarn hemma, så alla hade respekterat att jag inte ansett mig ha tid till engagemang i någon nämnd. De flesta sammanträden hölls på den tiden på kvällstid men det hade väl inte varit lättare för en advokat med dagssammanträde, även om jag dåför tiden kunde få hemhjälp.

Utöver rotelansvaret lades också på mig att ansvara för Helsingborgs kontakter med angränsande kommuner. 1971 skedde den stora kommunsammanslagningen och till Helsingborg kom 4 angränsande kommuner. I det arbetsutskott som utsågs av sammanläggningsdelegerade från alla som skulle ingå fick jag ordförandeposten och uppfattade hur flera av landskommunernas vördnadsbjudande kommunalmän – för det var bara män – lyfte på ögonbrynen när de uppfattade vem helsingborgarna hade utsett. Vi hade emellertid ett gott samarbete och sammanslagningen gick förhållandevis smärtfritt.

Förutom dessa interkommunala kontakter deltog jag som Helsingborgs företrädare i arbetet med M-länsavdelningen av kommunförbundet och satt också i många år som ordförande i Nordvästra Skånes kommunalförbund, som var ett förbund av 5 kommuner i M-län och 5 kommuner i L-län. Den gamla länsgränsen i Skåne vållade månget problem

och har ju sedermera avskaffats. Vi kan väl sägas ha förberett detta genom NSK:s verksamhet. Bland annat fick jag medverka i införandet av våra lokaltåg, Pågatågen, vilket gjordes i samarbete med SSK (Sydvästra Skånes kommunalförbund)

Jag har i olika publikationer sett att jag anses vara landets första kvinnliga kommunalråd. Om det är helt korrekt vet jag inte då jag känner till att moderaterna i Norrköping vid samma tid utsåg Lena Lundblad som sitt kommunalråd. I en tidningsartikel i *Land* från 1972 redovisas att könsfördelningen bland landets kommunalråd var 5 kvinnor och 304 män, inte vidare imponerande ur kvinnorepresentationens synpunkt men likväl ett stort steg framåt efter bara två val.

Jag kvarstod som oppositionens kommunalråd t.o.m. 1973. Under denna tid ändrades mandatperioderna från 4 till 3 år och riksdagsval samordnades med kommunalvalen, något som vi från kommunal sida inte var helt begeistrade över, då kommunalpolitiken drunknade i rikspolitiken. Efter valet 1973 bestämde socialdemokraterna i Helsingborg att de skulle införa majoritetsstyre och besätta alla rådsposterna. Jag fick alltså sluta med mitt uppdrag som kommunalråd och återgick till advokatyrket.

I landstingsvalet hade de borgerliga vunnit i M-län och man sökte en ordförande till lasarettsdirektionen i Helsingborg och jag tillfrågades och tackade ja. Det var ett spännande uppdrag som gav mig nya erfarenheter. Just då färdigställdes en helt ny lasarettbyggnad och problemen var många med inkörning av en delvis omorganiserad sjukvård. Hittills hade jag haft liten kontakt med landstingsvärlden men inför valet 1976 erbjöds jag en valbar plats på landstingslistan och kom sedan att vara landstingsledamot i två perioder.

I valet 1976 inträffade den sensationella nyheten att Helsingborg fick en borgerlig majoritet efter att i över 50 år ha styrts av socialdemokratisk majoritet. Jag kan fortfarande känna den glädje som framgår av foto från valnattens sammanräkningar. Resultatet blev att de borgerliga utsåg alla tre kommunalråden, varvid vi kunde enas om att ordförandeposten skulle bli moderaternas och den gången blev det hos oss ingen diskussion om att jag skulle axla den uppgiften. Fp och C utsåg vardera ett råd och jag vill minnas att det var samtidigt som vi införde att oppositionen också skulle få ett kommunalråd. Jag fortsatte sedan som kommunalråd t.o.m. 1988, då jag med ålderns rätt avböjde omval. Under dessa år hade jag ordförandeposten med undantag för åren 1983–1985,

då vi förlorat valet och kom i opposition. Så länge jag var verksam skedde bytet på nämndnivå, alltså även kommunstyrelsen den 1 januari.

Samtidigt med min verksamhet i Helsingborg hade jag vid partistämman i Göteborg 1978 valts in i partistyrelsen och redan dessförinnan utsetts till ordförande i den grupp som höll i de kommunala rikskonferenserna. Bland mina uppgifter i partistyrelsen ingick att jag ombads att arbeta i Staffan Burenstam Linders grupp för utarbetande av ett nytt partiprogram. När Ulf Adelsohn vid Gösta Bohmans avgång 1981 efterträdde honom som partiledare blev jag ombedd att ingå i presidiet som 2:e vice ordförande. Jag tvekade inför uppdraget, men insåg också att det hade betydelse att de kommunala frågorna fick större utrymme i partipolitiken, vilket naturligtvis var ett av Ulfs motiv att fråga mig. Jag kom alltså att bli den första kvinnan i vårt presidium och har kunnat glädja mig åt att det därefter aldrig saknats en kvinna där. När Ulf lämnade ordförandeposten lämnade jag också mitt partistyrelseuppdrag, men kvarstod som adjungerad i partistyrelsen i min egenskap av ordförande i kommunala samrådsgruppen intill min avgång därifrån i samband med att jag lämnade kommunstyrelsen i Helsingborg.

Jag vill särskilt uppehålla mig vid kommunala samrådsgruppen, som jag var med om att inrätta.

Som kommunalpolitiker fann vi att våra riksdagsledamöter ibland avlägsnade sig från vår vardag och särskilt när vi hade borgerlig majoritet var det viktigt att fattade beslut var realistiskt genomförbara på vår nivå. Vi valde därför inom partiet ut ett antal kommunpolitiker, som företrädde kommuner med olika storlek och struktur, både landsting och primärkommuner och i gruppen ingick också en företrädare för riksdagsgruppen, som gav oss löftet att lyssna på våra synpunkter innan beslut som angick oss slutligt fattades. Bl.a. ingick Ingegerd Troedsson, som verkligen intresserade sig för våra frågor. På gruppens bord låg också att utforma det moderata kommunala handlingsprogrammet samt kanske framförallt att genomföra de kommunala rikskonferenserna. Intresset för dessa växte alltmer och från att ha varit något 100-tal när vi började har deltagarantalet stadigt vuxit. De har ju blivit en verklig inspirationskälla för kommunalpolitikerna, som så väl behöver stimulansen att möta partiets främsta företrädare och också varandra. Det är otroligt viktigt att moderata förtroendemän ute i kommunerna också driver moderat politik. Numera är det ju bortåt 1 000 deltagare och jag har hört att ett förslag att av sparsamhet inskränka dem till vartannat åt

förkastades vid årets konferens. Vi moderater var de första med sådana sammandrag men numera har alla partier liknande arrangemang för sina kommunalpolitiker.

Jag utsågs också till ledamot i kommunförbundets styrelse och kom så småningom att bli gruppleddare för vårt parti där och ingick i presidiet tills jag 1989 lämnade den posten. Med uppdraget följde att jag fick representera landet vid Europarådets kommunala avdelning, där jag fick ingå i en arbetsgrupp för stadsplanering och miljöfrågor. Vid olika sammanhang hade jag det inspirerande uppdraget att representera partiet eller kommunförbundet vid olika arrangemang i våra nordiska grannländer och vid IULA-konferenser.

När jag här försökt redovisa mina olika uppdrag som moderat politiker har jag tappat bort att jag samtidigt med landstingsledamotskapet blev ledamot av länsstyrelsen i M län och satt kvar där så länge jag var i Helsingborgs kommunstyrelse; det ansågs angeläget att stadens intressen ibland bevakades.

När jag lämnade kommunfullmäktige och kommunstyrelsen var jag intresserad av att delta i revisionen, dels därför att jag tidigare lyckats genomföra att vi skulle anlita privat revisionsbyrå i stället för att ha ett eget revisionskontor (ett förhållande som socialdemokraterna ändrade på när de kom tillbaka till makten) och dels för att det med lång erfarenhet av budgetarbete är en intressant uppgift att delta i revision. Jag satt sedan som ordförande i revisorskollegiet under period av (s)-majoritet och vice ordförande under borgerlig majoritet. I Helsingborg har majoriteten växlat vart eller vartannat val. När jag våren 1996 utförde mitt sista politiska uppdrag genom att i fullmäktige redovisa revisionsberättelsen satt min dotter som fullmäktigeordförande. Hon är numera kommunalråd i opposition, men har några år suttit på samma stol som jag tidigare innehade som kommunstyrelseordförande. Jag har alltså lyckats att engagera henne för den moderata politiken och sörja för återväxten av kvinnor i denna.

Jag har naturligtvis alltid varit medlem i Moderata kvinnoförbundet men inte aktivt deltagit i deras arbete och anser mig egentligen inte vara en utpräglad feminist. Däremot har jag konsekvent försökt hävda att en kvinna självklart alltid skall ha samma rätt som en man och att endast kompetens skall vara normgivande vid utnämningar. Jag uppfattar det

Med grepp om Helsingborg. Foto Roland Stregfelt HD-Foto.

som diskriminerande om kvotering skulle behöva föra fram kvinnorna i politiken eller samhället i övrigt. Även om det förunnats mig att i någon mån gå i spetsen för kvinnornas frammarsch i politiken har jag egentligen aldrig uppfattat det som en nackdel att vara kvinna – kanske egentligen tvärtom. Det var endast vid utnämningen till kommunalråd första gången som några försökte använda det som ett argument mot min kandidatur. Jag erinrar mig hur en mycket energisk ordförande i vår kvinnoförening i Helsingborg vid varje nominering förde fram en kvinnlig kandidat. Hennes förslag blev nästan konsekvent nedröstade men i alla fall placerades ofta hennes kandidater till slut som suppleanter. Detta hade till följd att när vi efter det borgerliga maktövertagandet 1977 fick utökat antal mandat i olika nämnder hade vi många duktiga kvinnor som vi kunde placera som ordinarie ledamöter och kvinnorepresentationen i stadens politik tog ett bra kliv framåt.

När jag nu ser tillbaka på de många ansvarsfulla och till en del arbets-tyngda politiska uppdrag som anförtrotts mig måste jag konstatera att uppdraget att vara kommunstyrelsens ordförande väger tyngst. Inte för

att jag varit särskilt makthungrig men för att den posten i alla fall ger mest möjligheter att påverka händelser och utveckling i den riktning och efter den ideologi som en gång kommit mig att engagera mig i moderat politik. Det är uppenbart så att när en fråga skall avgöras har man även som ordförande bara en röst. Man måste hela tiden se till att man kan övertyga sina partivänner om det berättigade i sin ståndpunkt och har man inte egen majoritet måste man också få med koalitionsbröder och ibland kan man kanske även lyckas få med politiska motståndare. Som advokat hade jag ju märkt att om jag hade en rättvis sak och lyckades ordentligt klargöra det för rätten så fick min klient också rätt. Det blev därför en hård erfarenhet i politiken att ibland hjälper det inte hur rätt jag anser mig ha i en fråga, jag får ändå inte igenom min uppfattning om jag inte lyckas skapa en majoritet.

Till min prioritering av olika uppdrag hör naturligtvis också att mitt engagemang som helsingborgare alltid varit så starkt att jag bestämt avböjt erbjudande om uppdrag att komma till riksdagen. Jag har visst ibland stått på någon ”säker” plats på riksdagslistan, men aldrig känt mig motiverad att avancera. Ja, jag har t.o.m. en gång avböjt Gösta Bohmans erbjudande att få justitieministerposten. Jag trodde mig då kunna göra mera nytta i Helsingborg.

Jag brukar ibland bli tillfrågad om jag anser mig ha kunnat genomföra någon väsentlig uppgift och även om jag fått medverka i många beslut i väsentliga frågor är det en som följt mig genom alla de år jag varit i fullmäktige, nämligen bangårdsfrågan. Sedan gammalt hade Helsingborg två stationer, den ena vid färjeånloppet i norra hamnen och en centralstation söder om själva centrum. Redan på 40-talet hade den socialdemokratiska majoriteten trots stort motstånd genomdrivit ett avtal med SJ om ett sammanförande av stationerna genom ett förbindelsespår över inre hamnen, som skulle fyllas igen och 1946 godkändes avtalet i riksdagen. Valrörelsen 1950 rörde sig mycket om oppositionen mot detta avtal, som sedan under alla år kom att ligga som en kall hand över stadens utveckling eftersom stora markreservationer för dess genomförande hindrade olika bebyggelser och trafiklösningar. Oppositionen var så stark och drevs intensivt i stadens ledande tidning att man drog sig för att påbörja genomförandet. Olika frågor togs upp men ställningarna var lika låsta. Slutligen lyckades de borgerliga att i en fråga få med kommunisterna och därmed få erforderlig majoritet. Detta ledde till att det tillsattes en bangårdsdelegation med representanter för alla partierna i

fullmäktige med uppdrag att förhandla med SJ. Många olika lösningar till alternativa förläggningar av järnvägen och en gemensam station arbetades fram och diskuterades under kommande år men arbetet stannade upp inför beslutet om en öresundsbro. Oenigheten i Helsingborg gjorde att problemet fortfarande var olöst när den borgerliga majoriteten tillträdde 1977. Då presenterades för mig från hamnens sida en genial lösning: gräv ner järnvägen genom centrum! Jag minns fortfarande den aha-känsla som förslaget gav mig och jag såg snabbt till att vi sammanträdde med kommunalråden av alla politiska kulörer och redovisade förslaget. Nu kunde vi enas om att lägga fram detta för SJ och sedan följde intensiva förhandlingar med SJ och DSB. Omläggningen berörde ju i högsta grad färjetrafiken, som hade varit uppdelad på två olika färjelägen, och nu skulle kunna sammanföras till trafikanternas stora fördel. Alltnog, förhandlingarna avancerade. Denna gång stod helsingborgarna eniga och oberoende av olika majoriteter efter val kunde vi samarbeta och gentemot våra motparter uppträda samlat, vilket naturligtvis gjorde en lösning möjlig.

Förhandlingarna var intensiva och ibland ganska hårda. Jag minns att vid ett tillfälle var vi angelägna att få ett besked från SJ och begärde ett snabbt sammanträde som generaldirektörens sekreterare angav endast kunde ske dagen före julafton. Jag hyser misstanken att han inte trodde att två kvinnor – jag hade en kvinnlig stadsdirektör – skulle ställa upp i Stockholm på lillejulafton. Men vi for och kom hem igen samma dag efter välförrättat ärende. Ett godtagbart avtal kom till stånd och den stora omläggningen av järnvägs- och färjetrafiken i stadens centrum har genomförts med stora bebyggelseförändringar. Trafiklösningen fungerar mycket tillfredsställande även om vi nog tycker att järnvägsförbindelserna med omvärlden inte är så bra som SJ en gång ställde i utsikt. Att efter mer än 30 års stridigheter i en väsentlig fråga för staden få medverka till dess lösning och genomförande känns skönt.

Om jag skall ge en bild av min person kan jag väl inte alldeles tappa bort fritiden. Som jag nämnt var mitt deltagande i politiken inte så stort när barnen var små och när vi fick en borgerlig majoritet och det tunga kommunstyrelseuppdraget blev mitt hade min make gått bort och barnen flugit ur boet. Men vid sidan av politiken har jag haft mitt lufthål på ett litet lantställe i Norra Skåne, där jag numera är bosatt och där min man tillsammans med en granne 1964 startade en liten stuteriverksam-

het för uppfödning av newforest ponnyer. Denna har jag fortsatt ensam och har alltså glädjen att nu i mindre skala föda upp dessa trevliga djur som framförallt gett mig kontakt med så många ridintresserade ungdomar, som kommit till mig för att hjälpa till med inridning o.dyl. Ja, det har förstås också under några år medfört engagemang som ordförande i Svenska Newforestföreningen, Svenska Ponnyavelsföreningen och Svenska Hästavelsförbundets styrelse, men så blir det när man inte kan sitta tyst på föreningsmöten och efter pensioneringen har man ju litet mer tid för fritidsintressen, som tidigare fått stå tillbaka. Och så hittar man också äntligen tid att läsa skönlitteratur. Allt sedan studietiden har det ju alltid varit något annat som skulle läsas först, kompendier, akter, rättsfall, utredningar och handlingar.

När jag nu vid 83 års ålder sitter här och författar dessa rader känner jag att jag har skäl att känna stor tacksamhet. Jag har fått leva ett spännande och innehållsrikt liv, varit omgiven av en glad och förstående familj, haft välartade barn, många vänner och få fiender samt en stark hälsa.

Ella Tengbom-Velander

Politiska uppdrag:

Folktandvårdsstyrelsen 1949–1954

Kommunfullmäktige 1951–1991

Kommunstyrelsen 1966–1988

Kommunalråd 1967–1973, 1977–1988

Lasarettsdirektionen, ordf. 1974–1976

Kommunstyrelsens ordf. 1977–1983, 1986–1988

Landstinget 1977–1986

Länsstyrelsen 1977–1988

Länsavdelningen av Svenska Kommunförbundet 1970–1980

Partistyrelsen 1978–1989 (2:e vice ordförande 1981–1986)

Svenska Kommunförbundets styrelse 1978–1989

Stadsrevisionen 1989–1998

Föreningsuppdrag:

Mjölkdroppen 1950–1979

Svenska Newforestföreningen 1975–1977, 1989–1998

Svenska Ponnyavelsförbundet 1998–2002

Svenska Hästavelsförbundet 1998–2002

Tidsangivelserna kan i vissa fall vara något år fel på ena eller andra hållet.